

ἀντι-πέρᾱ, Επικ. **-πέρη**, αντίπερα ὄχθη, σε Μόσχ.

ἀντι-πέραιος, -α, -ον, αυτός που βρίσκεται αντίθετα· *ἀντιπέραια*, οι χώρες που βρίσκονται απέναντι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀντι-πέρᾱν, Ιων. **-ην**, επίρρ., = *ἀντιπέρᾱς*, σε Ξεν.

ἀντι-πέρᾱς, επίρρ., απέναντι, στην αντικρυνή πλευρά, με γεν., σε Θουκ.· απόλ., *ἡ ἀντ. Θράκη*, στον ίδ.

ἀντι-πέρηθεν, επίρρ., από την αντίθετη πλευρά, με γεν., σε Ανθ.

ἀντι-περιλαμβάνω, μέλ. *-λήψομαι*, αγκαλιάζω με τη σειρά μου, σε Ξεν.

ἀντι-περιπλέω, μέλ. *-πλεύσομαι*, πλέω ολόγυρα προς την αντίθετη μεριά, σε Στράβ.

ἀντι-περιχωρέω, μέλ. *-ήσω*, κινούμαι κυκλικά με τη σειρά μου ή αντίθετα, σε Πλούτ.

ἀντί-πετρος, -ον, ὁμοιος με πέτρα, πετρώδης, σε Σοφ.

ἀντί-πηξ, -ηγος, ἡ (πήγνυμι), εἶδος λίκνου (κούνιας) για βρέφη πάνω σε ρόδες, σε Ευρ.

ἀντι-πίπτω, μέλ. *-πεσοῦμαι*, στέκομαι έναντι, αντιστέκομαι, *τινί*, σε Κ.Δ.

ἀντι-πλέω, μέλ. *-πλεύσομαι*, πλέω στη θάλασσα ενάντια στον εχθρό, σε Θουκ.

ἀντι-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ, δαρμένος από τα κύματα κατά μέτωπον, σε Σοφ.

ἀντι-πληρώω, μέλ. *-ώσω*, επανδρώνω πλοία εναντίον του εχθρού, σε Θουκ.

Π. συμπληρώνω με νέα μέλη, σε Ξεν.

ἀντι-πλήσσω, μέλ. *-ζω*, πλήττω με τη σειρά μου, σε Αριστ.

ἀντι-πνέω, μέλ. *-πνεύσομαι*, για ανέμους, είμαι αντίθετος, σε Πλούτ., Λουκ.

ἀντίπνοος, -ον, συνηρ. **-πνοος, -ουν**, αυτός που έχει προκληθεί από αντίθετους ανέμους, σε Αισχύλ.· ενάντιος, εχθρικός, στον ίδ.

ἀντι-ποθέω, μέλ. *-ήσω*, ποθώ με τη σειρά μου, *τι*, σε Ξεν.

ἀντι-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, **I.** πράττω με τη σειρά μου, *τι*, σε Πλάτ.· απόλ., ανταποδίδω, εκδικούμαι, σε Ξεν. **Π.** Μέσ., **1.** εξασκώ τον εαυτό μου για κάτι, επιζητώ, διεκδικώ, με γεν., σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.· με απαρ., *ἀντ. επίστασθαί τι*, διεκδικώ τη γνώση, σε Πλάτ. **2.** διαφιλονικώ με κάποιον για κάτι, *ἀντ. τινι τῆς ἀρχῆς*, σε Ξεν.· *τινι περί τινος*, στον ίδ.

ἀντί-ποινα, τά (ποινή), ανταπόδοση, αντιπληρωμή, *ἀντίποινα τίνειν* = *ἀντι-τίνειν*, εξιλεώνομαι για, με αιτ., σε Αισχύλ.· *ἀντίποινα τινος πράσσειν*, τιμωρία, εκδίκηση για κάτι, στον ίδ.· *ἀντίποινα' ἐμοῦ παθεῖν*, υπόκειται σε τιμωρία για το κακό που μου έχει γίνει, σε Σοφ.

ἀντι-πολεμέω, μέλ. *-ήσω*, υποκινώ πόλεμο εναντίον άλλων, σε Θουκ. κ.λπ.· με δοτ., σε Ξεν.

ἀντι-πολέμιος, -ον αυτός που πολεμά ενάντια, *οἱ ἀντιπολέμιοι*, οι εχθροί, σε Θουκ.

ἀντι-πόλεμος, -ον, = το προηγ., σε Ηρόδ.

ἀντι-πολιορκέω, μέλ. *-ήσω*, πολιορκώ με τη σειρά μου, σε Θουκ.

ἀντί-πολις, -εως, ἡ, η αντίπαλη πόλη, *τινι*, σε Στράβ.

ἀντι-πολιτεύομαι, μέλ. *-σομαι*, αποθ., είμαι πολιτικός αντίπαλος, σε Αριστ.· *ἀντ. τινι*, αντιτίθεμαι στην πολιτική του, σε Πλούτ.

ἀντι-πορεῖν, αόρ. β' με ενεστ. σε αχρηστία, δίνω αντί άλλου, σε Ανθ.

ἀντι-πορεύομαι, μέλ. *-εύσομαι*, αόρ. α' *-επορεύθην*, Παθ., πορεύομαι για να συναντήσω άλλον, σε Ξεν.

ἀντι-πορθέω, μέλ. *-ήσω*, καταστρέφω ως αντεκδίκηση, σε Ευρ.

ἀντί-πορθμος, -ον, αυτός που βρίσκεται πάνω από τους πορθμούς, στην αντίπερα πλευρά των πορθμών, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀντί-πορος, -ον, αυτός που βρίσκεται στην αντίπερα ακτή, σε Αισχύλ.·
Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον, δηλ. ο ναός της στην Αυλίδα από το απέναντι μέρος της Χαλκίδας, στον ίδ.· απλώς, ο απέναντι, αντίθετος, ως προς, *τινι*, σε Ξεν.

ἀντίπραξις, -εως, ἡ, αντενέργεια, αντίσταση, σε Πλούτ.

ἀντι-πράσσω, Αττ. **-ττω**, Ιων. **-πρήσσω**· μέλ. *-ζω*· ενεργώ ενάντια, αντενεργώ, αντιπράττω, *τινί*, σε Ξεν.· *απόλ.*, ενεργώ κατά αντίθεση, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ξεν.

ἀντι-πρεσβεύομαι, μέλ. *-σομαι*, Μέσ., αποστέλλω πρέσβεις με τη σειρά μου, σε Θουκ.

ἀντι-πρόειμι (*εἶμι*, *ίβο*), προχωρώ ενάντια ή για να συναντήσω, *τινι*, σε Θουκ.

ἀντί-προικα, επίρρ., σχεδόν δωρεάν, φθηνά, σε Ξεν.

ἀντι-προκαλέομαι, μέλ. *-έσομαι*, Μέσ., αντιτάσσω νόμιμη πρόκληση (*πρόκλησις*), σε Δημ.

ἀντι-προσᾶγορεύω, μέλ. *-σω*, χαιρετώ με τη σειρά μου, σε Πλούτ.

ἀντι-πρόσειμι (*εἶμι*, *ίβο*), πορεύομαι εναντίον, σε Ξεν.

ἀντι-προσεῖπον, χρησιμ. ως αόρ. β' του *ἀντιπροσαγορεύω*, σε Θεόφρ.· Παθ. αόρ. α' *ἀντι-προσερρήθην*, σε Ξεν.

ἀντι-προσκαλέομαι, μέλ. *-έσομαι*, προσκαλώ με τη σειρά μου, σε Δημ.

ἀντι-προσφέρω, προσφέρω με τη σειρά μου, *τί τινι*, σε Ξεν.

ἀντι-πρόσωπος, -ον (πρόσωπα), αυτός κοιτά καταπρόσωπα κάποιον, που έχει στραμμένο το πρόσωπό του προς κάποιον, *τινι*, σε Ξεν.· αυτός που βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο, στον ίδ.

ἀντι-προτείνω, μέλ. *-τενῶ*, προσφέρω με τη σειρά μου, *τὴν δεξιάν*, σε Ξεν.

ἀντί-πρωρος, -ον (πρώρα), **1.** αυτός που έχει την πλήρη στραμμένη προς κάποιον, σε Ηρόδ., Θουκ.· *πλήρη με πλήρη*, σε Θουκ. **2.** όπως το *ἀντιπρόσωπος*, πρόσωπο με πρόσωπο, σε Σοφ.

ἀντί-πύλος, -ον (πύλη), αυτός που έχει αντικρυστές πύλες, *ἀλλήλησι*, σε Ηρόδ.

ἀντί-πυργος, -ον, όμοιος με πύργο, σε Ευρ.

ἀντι-πυργώω, μέλ. *-ώσω*, χτίζω πύργο απέναντι, *πόλιν τήνδ' ἀντεπύργωσαν*, ανέγειραν αυτή την αντίπαλη πόλη, σε Αισχύλ.

ἀντι-ρέπω, μέλ. *-ψω*, ρέπω προς τη μια μεριά, αντισταθμίζω, ισοφαρίζω, σε Αισχύλ.

ἀντίρροπος, -ον, αντισταθμιστικός, αντίρροπος, *τινος*, σε Δημ.· *λύπης ἀντ. ὄχθος*, το ισόρροπο βάρος της θλίψης, σε Σοφ.· επίρρ., *ἀντιρρόπως πράττειν τινί*, ώστε να ισοσταθμίσει τη δύναμή του, σε Ξεν.

ἀντισεμνύνομαι[ῦ], μέλ. *-ὑνοῦμαι*, Μέσ., απαντώ στην υπερηφάνεια με υπερηφάνεια, σε Αριστ.

ἀντι-σηκώω, μέλ. *-ώσω*, ισορροπώ, αντισταθμίζω, με *δοτ.*, σε Αισχύλ.· με *γεν.*, σε Ευρ.

ἀντι-σήκωσις, -εως, Ιων. **-ιος, ἡ**, ισορροπία, αντίβαρο, αντιστάθμισμα, σε Ηρόδ.

ἀντι-σκευάζομαι, μέλ. *-άσομαι*, Μέσ., εφοδιάζω για τον εαυτό μου με τη σειρά μου, σε Ξεν.

ἀντι-σκώπτω, μέλ. *-ψομαι*, κοροϊδεύω ως ανταπόδοση, σε Πλούτ.

ἀντ-ἰσόομαι (ἰσόω), Παθ., είμαι ίσος προς ίσο, είμαι ισότιμος, σε Θουκ.

ἀντίσπαστος, -ον, αυτός που έχει συρθεί προς την αντίθετη κατεύθυνση· σπασμωδικός, στρεβλωτικός, σε Σοφ.

ἀντι-σπάω, μέλ. -άσω [ᾶ], **1.** σύρω προς την αντίθετη κατεύθυνση, έλκω προς τα πίσω, αναχαιτίζω, σε Αισχύλ., Αριστοφ. — Παθ., παρεμποδίζομαι, σε Αριστ. **2.** έλκω προς τον εαυτό μου, σε Ξεν.

ἀντί-σταθμος, -ον (στάθμη), αντίβαρο, αντιστάθμισμα, ως αντιστάθμισμα προς, με γεν., σε Σοφ.

ἀντι-στιάσιάζω, μέλ. -σω, σχηματίζω αντίπαλο κόμμα, *τινί*, σε Ξεν.· *οί αντιστασιάζοντες = οί αντιστασιῶται*, στον ίδ.

ἀντί-στιάσις, -εως, ή, I. αντίπαλο κόμμα, σε Πλάτ. **II.** αντίσταση, αντοχή, σε Πλούτ.

ἀντι-στιάσιώτης, -ου, ό, αυτός που ανήκει σε αντίπαλη φατρία ή κόμμα, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀντιστᾶτέω, μέλ. -ήσω, ανθίσταμαι, αντιστέκομαι, αντιτίθεμαι, *τινί*, σε Πλάτ.· *απόλ.*, σε Ηρόδ.

ἀντιστάτης[ᾶ], -ου, ό (ἀνθίσταμαι), αντίπαλος, αντίμαχος, σε Αισχύλ.

ἀντ-ίστημι, Ιων. αντί *ἀνθ-ίστημι*.

ἀντιστοιχέω, μέλ. -ήσω, στέκομαι αντίθετα σε ζεύγη ή στοίχους, *ἀλλήλοις*, σε Ξεν.· στέκομαι αντικρουστά σε χορό, στον ίδ.

ἀντί-στοιχος, -ον, ο τοποθετημένος αντιθετικά σε στοίχους ή ζευγάρια, σε Αριστ.· αυτός που στέκεται αντικρουστά, σε Ευρ.

ἀντι-στράτεύομαι, μέλ. -σομαι, αποθ., διεξάγω πόλεμο εναντίον κάποιου, *τινι*, σε Ξεν.

ἀντιστράτηγέω, μέλ. -ήσω, είμαι αντιστράτηγος, σε Πλούτ.

ἀντιστράτηγος, ό, I. στρατηγός του εχθρικού στρατεύματος, σε Θουκ. **II.** ο αντιστράτηγος ή ανθύπατος, σε Πολύβ.

ἀντιστράτοπεδεία, ή, στρατοπέδευση αντίθετα, απέναντι, σε Πολύβ.

ἀντι-στράτοπεδεύω, μέλ. -σω, στρατοπεδεύω απέναντι, *τινί*, σε Ισοκρ., Πολύβ.· κυρίως στη Μέσ. με Παθ. παρακ., σε Ηρόδ., Αττ.

ἀντι-στρέφω, μέλ. -ψω, παρακ. -έστροφα· στρέφω προς την αντίθετη μεριά· αμτβ., στρέφω γύρω-γύρω, κάνω μεταβολή, σε Ξεν.

ἀντιστροφή, ή, στριφογύρισμα· αντιστροφή ή απάντηση του χορού, που ανταποκρίνεται στην προηγούμενη *στροφή*, με τη διαφορά ότι ο Χορός τώρα κινείται από αριστερά προς τα δεξιά αντί για δεξιά προς τα αριστερά.

ἀντίστροφος, -ον (ἀντιστρέφω), γυρισμένος ώστε να αντικρύζει ο ένας τον άλλο· σχετικός, αντίστοιχος, ισότιμος, *τινι*, ως προς κάτι, σε Πλάτ.· επίσης, *ἀντίστροφός τινος*, όπως αν το *ἀντ.* ήταν ουσ., το αντίστοιχό του ή ανάλογό του, στον ίδ.· *επίρρ. -ρως*, αντίστοιχα, *τινί*, στον ίδ.

ἀντι-σύγκλητος, ή, αντίπαλη σύγκλητος, σε Πλούτ.

ἀντι-συλλογίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, αποθ., απαντώ μέσω συλλογισμού, σε Αριστ.

ἀντι-συναντάω, μέλ. -ήσω, συναντώ πρόσωπο με πρόσωπο, σε Ανθ.

ἀντι-σφαιρίζω, μέλ. -σω, αντιρίχνω τη μπάλα, *οί αντισφαιρίζοντες*, ομάδες σε παιχνίδι με μπάλα, σε Ξεν.

ἀντι-σχεῖν, -σχέσθαι, Ενεργ. αόρ. β' και Μέσ. απαρ. του *ἀντέχω*.

ἀντ-ίσχω, ισοδυν. τύπος του *ἀντέχω*, σε Σοφ. κ.λπ.

ἀντίταγμα, -ατος, τό (ἀντιτάσσω), αντίθετη δύναμη, σε Πλούτ.

ἀντι-τάλαντεύω, μέλ. -σω = *ἀντισηκόω*, σε Ανθ.

ἀντίταξις, -εως, ή (ἀντιτάσσω), αντιπαράταξη, σε Θουκ.

ἀντι-τάσσω, Αττ. -τάττω, μέλ. -τάζω, **I.** βάζω απέναντι, παρατάσσω στρατό εναντίον, *τινά τινι*, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· *τι πρός τι*, σε Αισχίν.· ομοίως στη Μέσ., σε Θουκ. **II.** Μέσ. επίσης, βάζω τον εαυτό μου ενάντια σε, έρχομαι

πρόσωπο με πρόσωπο, αντιμετωπίζω στη μάχη, σε Ευρ. κ.λπ.· *τινι*, σε Δημ. — Παθ., παρατάσσομαι εναντίον, *τινι*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *πρός τινα*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *κατά τινα*, σε Ξεν.

άντι-τείνω, μέλ. -*τενῶ*· **I**. εκτείνω με τη σειρά μου, προσφέρω ως αντάλλαγμα, ανταποδίδω, *τι αντί τινος*, σε Ευρ. **II**. αμτβ., **1**. αντενεργώ, ανθίσταμαι, καταπολεμώ, *τινί*, ή *απόλ.*, σε Ηρόδ., Αττ. **2**. λέγεται για τόπους, κείμαι απέναντι, *τινί*, σε Πλούτ.

άντι-τείχισμα, -**ατος**, **τό**, περιτείχισμα απέναντι από άλλο, σε Θουκ.

άντι-τέμνω, μέλ. -*τεμῶ*, αόρ. β' -*έτεμον*· κόβω ενάντια σε, δηλ. παρέχω γιατρεία ή αντίδοτο, σε Ευρ.

άντι-τεχνάομαι, αποθ., αντεπινοώ τέχνασμα εναντίον κάποιου με αιτ., σε Ηρόδ.

άντιτέχνησις, -**εως**, ή, αντιτέχνασμα, συναγωνισμός, σε Θουκ.

άντί-τεχνος, -**ον** (**τέχνη**), αυτός τον οποίο συναγωνίζεται κάποιος σε τέχνη ή επάγγελμα, σε Αριστοφ., Πλάτ.· με *δοτ.*, σε Πλάτ.

άντι-τίθημι, μέλ. -*θήσω*, **I**. **1**. θέτω ενάντια σε, αντιθέτω, με *δοτ.*, σε Σιμ.· συγκρίνω, αντιπαραβάλλω, *τί τινι*, σε Ηρόδ., Ευρ.· επίσης *τί τινος*, σε Θουκ.· *τι προς τι*, σε Δημ. **2**. *άντ. τινά τινι*, είμαι ισόπαλος με κάποιον στην μάχη, Λατ. *committere, ἴσους ἴσοισι ἀντιθείς*, σε Ευρ. — Παθ., αντιμάχομαι, αντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι, σε Ηρόδ. **3**. αποκρίνομαι, αντιλέγω, σε Ευρ., Θουκ. **II**. θέτω ως αντίτιμο, σε Ευρ., Ξεν.· καταθέτω ως αντάλλαγμα ή ως αντίτιμο, ως αποζημίωση, *τί τινος*, κάτι για κάτι άλλο, σε Ευρ.

άντι-τιμάω, μέλ. -*ήσω*, **I**. τιμώ ως ανταπόδοση, *τινά*, σε Ξεν.· Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, στον ιδ. **II**. Μέσ. ως νομικός προς, αντιπροτείνω άλλη ποινή, με *γεν.*, σε Πλάτ.

άντι-τιμωρέομαι, μέλ. -*ήσομαι*, αποθ., αντεκδικούμαι, *τινα*, σε Ευρ., Θουκ.· *απόλ.*, παίρνω εκδίκηση, σε Αριστοφ.

άντι-τίνω[ῖ], μέλ. -*τίσω [ῖ]*, **I**. εκτίω ή υπομένω τιμωρία για κάτι, *τι*, σε Θέογν.· *απόλ.*, σε Σοφ. **II**. Μέσ., **1**. λαμβάνω αντίποινα, αντιτιμωρώ, *τί τινος*, κάτι για κάτι άλλο, σε Αισχύλ., Ευρ. **2**. εκδικούμαι, τιμωρώ, *σὸν φόνον*, σε Ευρ.

άντι-τολμάω, μέλ. -*ήσω*, τολμώ να σταθώ ενάντια σε κάποιον άλλο, *πρόςτινα*, σε Θουκ.

άντί-τολμος, -**ον** (**τόλμα**), αυτός που επιτίθεται με τόλμη, σε Αισχύλ.

άντίτομος, -**ον** (**άντιτέμνω**), κομμένος ως γιατρεία για ένα κακό· *άντίτομον*, *τό*, γιατρεία, αντίδοτο, σε Ομηρ.· *τινος*, για κάτι, σε Πίνδ.

άντίτινος, -**ον** (**άντιτεινώ**), τεντωμένος ενάντια σε κάτι, ανθεκτικός· ως ουσ., *άντίτινα*, *τά*, σχοινιά για τη βαλίστρα, σε Πλούτ.

άντι-τοξέω, μέλ. -*σω*, ρίχνω βέλη με τη σειρά μου, σε Ξεν.

άντι-τορέω, μέλ. -*ήσω*, διατρυπώ, διαπερνά από άκρη σε άκρη, με *γεν.*, σε Ομήρ. Ιλ.· με *αιτ.*, διατρυπώ, διανοίγω, στο ιδ.

άν-τίτος, -**ον**, ποιητ. αντί **άντίτιτος**, αμειβόμενος, αποπληρωμένος, τιμωρημένος· *άντιτα έργα*, το έργο της εκδίκησης ή της τιμωρίας, σε Ομήρ. Οδ.· *παιδός*, για το γιο της, σε Ομήρ. Ιλ.

άντι-τρέφω, μέλ. -*θρέψω*, διατρέφω με τη σειρά μου, σε Ξεν.

άντι-τυγγάνω, αόρ. β' -*έτῦχον*, συναπαντώ με τη σειρά μου, *τινός*, σε Θέογν., Θουκ.

άντί-τύπος, -**ον**, σπανίως -**η**, -**ον** (**τύπτω**), **I**. **1**. αντικρουσμένος, απωθούμενος από σκληρό σώμα, *τύπος άντ.*, κτύπημα και αντικτύπημα, λέγεται για σφυρί και αμόνι, σε Χρησμ. παρά Ηροδ.· λέγεται για τον ήχο, αυτός που αντηχεί,

στόνος, σε Σοφ.· *κατὰ τὸ ἀντ.*, μέσω αντήχησης, λέγεται για την ηχώ, σε Λουκ. **2.** απεικόνιση ή αντίγραφο όμοιο με το πρωτότυπο ή παριστάνει το πρωτότυπο, *ἀντ. τῶν ἀληθινῶν*, σηματοδοτώντας ή αντιπροσωπεύοντας την αλήθεια, σε Κ.Δ. **II.** Ενεργ., **1.** λέγεται για σκληρό σώμα, αποκρουστικός, απωθητικός, σε Ξεν.· χρησιμοποιείται για σκληρό, τραχύ έδαφος, *ἀντιτύπα ἐπὶ γᾶ πέσε*, σε Σοφ. **2.** μεταφ. χρησιμοποιείται για τους ανθρώπους, επίμονος, ισχυρογνώμων, σε Ξεν. **3.** αντίθετος ως προς σε, *τινος*, σε Αισχύλ.· ενάντιος, ανάποδος, λέγεται για περιστατικά, σε Ξεν.

ἀντι-τυπόω, μέλ. -*ώσω*, απεικονίζω, αποτυπώνω, σε Ανθ.

ἀντι-τύπτω, μέλ. -*ψω*, χτυπώ με τη σειρά μου, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἀντιφερίζω, μέλ. -*σω* (*ἀντιφέρω*), θέτω τον εαυτό μου εναντίον, αναμετρώνμαι με, *τινί*, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.· *παρά τινα*, σε Πίνδ.

ἀντί-φερνος, -ον (φερνή), αυτός που αντικαθιστά την προίκα, σε Αισχύλ.

ἀντι-φέρω, θέτω εναντίον, *τι ἐπὶ τινι*, σε Ανθ. — Μέσ. ή Παθ., τοποθετώ τον εαυτό μου εναντίον, πολεμώ ενάντια σε, σε Όμηρ.

ἀντι-φεύγω, μέλ. -*φεύζομαι*, φεύγω για την εξορία με τη σειρά μου, σε Ευρ.

ἀντί-φημι, μέλ. -*φήσω*, μιλώ ενάντια σε, αντικρούω, αντιλέγω, σε Πλάτ.

ἀντι-φθέγγομαι, μέλ. -*ζομαι*, αποθ., **I.** επιστρέφω τον ήχο, ηχώ, αντηχώ, σε Πίνδ., Ευρ. **II.** μιλώ εναντίον σε, σε Λουκ.

ἀντίφθογγος, -ον, λέγεται για αντίστοιχο, ανταποκρινόμενο ήχο, μιμητικός, σε Ανθ.

ἀντι-φιλέω, μέλ. -*ήσω*, αγαπώ με τη σειρά μου, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀντιφίλησις, -εως, ή, ανταπόδοση τρυφερότητας ή αφοσίωσης, σε Αριστ.

ἀντι-φιλοσοφέω, μέλ. -*ήσω*, έχω αντίθετες φιλοσοφικές θεωρίες, σε Λουκ.

ἀντι-φιλοτιμέομαι, Παθ., υποκινούμαι εναντίον κάποιου από ζήλια, *πρόςτι*, σε Πλούτ.

ἀντι-φιλοφρονέομαι, αποθ., αποδέχομαι ευγενικά με τη σειρά μου, σε Πλούτ.

ἀντί-φονος, -ον, I. αυτός που έρχεται ως απάντηση σε φόνο, ως εκδίκηση για το αίμα, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** *θάνατοι ἀντ.*, θάνατοι από αμοιβαίες σφαγές, σε Αισχύλ.

ἀντι-φορτίζομαι, μέλ. Αττ. -*ιοῦμαι*, παίρνω φορτίο ως επιστροφή, σε Δημ. **II.** εισάγω ανταλλαγή ως προς τις εξαγωγές, σε Ξεν.· επίσης ως Παθ., παραλαμβάνομαι ως αντάλλαγμα για το φόρτωμα, στον ίδ.

ἀντι-φράσσω, Αττ. -**φράττω**, μέλ. -*ζω*, εμποδίζω, φράζω, σε Ξεν.

ἀντι-φϋλάκῆ, ή, αμοιβαία προφύλαξη, σε Θουκ.

ἀντι-φύλαξι[ῦ], **ὁ**, κάποιος που έχει τοποθετηθεί για να προφυλάττει, σε Λουκ.

ἀντι-φϋλάσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -*ζω*, προσέχω με τη σειρά μου, σε Πλάτ. — Μέσ., βρίσκομαι σε επιφυλακή ενάντια σε, *τινά*, σε Ξεν.

ἀντι-φωνέω, μέλ. -*ήσω*, **1.** ηχώ ως απόκριση, απαντώ, σε Τραγ. **2.** με αιτ. πράγμ., προφέρω ως απόκριση, σε Σοφ.· με αιτ. προσ., απαντώ, αποκρίνομαι, στον ίδ.

ἀντί-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που ηχεί ως απόκριση, ανταποκρινόμενος σε, με γεν., σε Ευρ.

ἀντι-χαίρω, χαίρομαι σε απάντηση προς, *τινί*, σε Σοφ. (Στην μτχ. Παθ. αορ. β' *ἀντιχάρεις*).

ἀντι-χᾶρίζομαι, μέλ. Μέσ. -*ιοῦμαι*, αποθ., επιδεικνύω ευγένεια ως ανταπόδοση, *τινι*, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀντι-χειροτονέω, μέλ. -*ήσω*, ψηφίζω ενάντια προς την πραγματοποίηση κάποιου πράγματος, *ἀντ. μὴ παρέχειν*, σε Αριστοφ.· *ἀπόλ.*, σε Θουκ.

ἀντιχορηγέω, μέλ. -ήσω, είμαι αντίπαλος χορηγός τινί, σε κάποιον αλλο, σε Δημ.

ἀντι-χόρηγος, ό, αντίπαλος χορηγός, σε Δημ. κ.λπ.

ἀντι-χράω (χράω Β), είμαι επαρκής, όπως το ἀποχράω, μόνο στον αόρ. α΄, ἀντέχρησε, σε Ηρόδ.

ἀντί-χριστος, ό, ο Αντίχριστος, σε Κ.Δ.

ἀντι-ψάλλω, παίζω λύρα ως συνοδεία προς, τινί, σε Αριστοφ.

ἀντίψαλμος, -ον, αντίστοιχος, αρμονικός, σε Ευρ.

ἀντι-ψηφίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, αποθ., ψηφίζω ενάντια σε, πρόσ τι, σε Πλούτ.

ἀντλέω, μέλ. -ήσω (ἀντλος), **I. 1.** αντλώ τα νερά της «σεντίνας», ρίχνω έξω από το πλοίο νερό που έχει εισρεύσει, σε Θέογν., Ευρ. **2.** γενικά, ανασύρω νερό, σε Ηρόδ. **II. 1.** μεταφ. λέγεται για μόχθο και κόπιασμα, εξαντλώ, έρχομαι σε τέλος, όπως το Λατ. exantlare ή exhaurire labores, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** σπαταλώ, σε Σοφ.

ἀντλημα, -ατος, τό, κουβάς για ανάβλυση, άντληση νερού, σε Κ.Δ.

ἀντλία, ή, **1.** = ἀντλος, το κοίλο του πλοίου, σε Σοφ., Αριστοφ. **2.** βρωμόνερα, «σεντίνα», σε Αριστοφ.

ἀντλος, ό, (πιθ. αντί ἀνά-τλος, η ρίζα του -τλος είναι ΤΛΕ, τλάω)· **1.** το κοίλο μέρος του πλοίου, όπου κατακάθονται τα βρωμόνερα, Λατ. sentina, σε Ομήρ. Οδ. **2.** βρωμόνερα, «σεντίνα» στο κοίλο μέρος, σε Ευρ.· ἀντλον οὐκ ἐδέξατο, δεν επέτρεψε την εισροή βρωμόνερων, μεταφ. αντί «δεν άφησε κανέναν εχθρό να εισέλθει, σε Αισχύλ.· εἰς ἀντλον ἐμβαίνειν πόδα, μεταφ., εμπίπτω σε δυσκολία, σε Ευρ.

ἀντ-οικτείρω, μέλ. -ερῶ, οικτίρω με τη σειρά μου, τινά, σε Ευρ.

ἀντ-οικτίζω, = το προηγ., σε Θουκ.

ἀν-τολή, ή, ποιητ. αντί ἀνα-τολή.

ἀν-τολίη, ή, ποιητ. τύπος του ἀνατολή, άντολή, σε Ανθ.

ἀντομαι, αποθ., μόνο στον ενεστ. και παρατ. (ἀντί) -ἀντάω, **I.** συναντώ στη μάχη, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ., διπλόος ἤντετο θώρηξ, ο θώρακας διπλός (από την ζώνη) συνάντησε ή σταμάτησε (το βέλος), στο ίδ. **II.** = ἀντιάζω **I. 2.**, με αιτ. προσ., πλησιάζω με προσευχές, ικετεύω, με Σοφ., Ευρ.

ἀντ-όμνῦμι, μέλ. -ομοῦμαι, ορκίζομαι με τη σειρά μου, με απαρ. μέλ., σε Ξεν.

ἀντ-ονομάζω, μέλ. -σω, ονομάζω αντί άλλου, αποκαλώ με καινούριο όνομα, σε Θουκ.

ἀντ-οφείλω, μέλ. -ήσω, χρωστώ σε κάποιον αντι-χάρη, σε Θουκ.

ἀντ-οφθαλμέω, μέλ. -ήσω (όφθαλμός), συναντώ πρόσωπο με πρόσωπο, αντιμετωπίζω, τινί, σε Πολύβ., Κ.Δ.

ἀντ-οχέομαι, Παθ., οδηγώ ή ιππεύω αντίθετα, σε Μόσχ.

ἀν-τρέπω, ποιητ. αντί ἀνα-τρέπω.

ἀντριάς, -άδος, ή, θηλ. επιθ., λέγεται για γραφική σπηλιά, σε Ανθ.

ἀντρον, τό, Λατ. antrum, σπηλιά, άντρο, σπήλαιο, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ.

άντρ-ώδης, -ες (εἶδος), γεμάτος από σπηλιές, σε Ξεν.

άντυξ, -ῦγος, ή όπως το ἴτυς, άκρη ή χείλος οποιουδήποτε κυκλικού ή σκαλισμένου πράγματος· **I. 1.** άκρη κυκλικής ασπίδας, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ράβδος γύρω από την προμετωπίδα του άρματος, γύρος του δίφρου, στο ίδ.· μερικές φορές διπλό, και ως εκ τούτου ἀντυγες στον πληθ., στο ίδ., Σοφ. **II.** μετά τον Όμηρ., **1.** στο πληθ., το ίδιο το άρμα, σε Σοφ., Ευρ. **2.** σκελετός λύρας, σε Ευρ. **3.** τροχιά πλανήτη, σε Ομηρ. Ύμν.· δίσκος του φεγγαριού, σε Μόσχ.

ἀντ-υποκρίνομαι, άντ-υπουργέω, Ιων. αντί άνθ-υπ-.

ἀντ-ωδός, -όν (ἄδω), αυτός που άδει ως άπόκριση, επαναληπτικός, σε Αριστοφ., Ανθ.

ἀντωμοσία, ἡ (ἀντ-όμνυμι), όρκος ή αμοιβαία διαβεβαίωση που γίνεται έναντι άλλου, δηλ. από τον συνήγορο του κατηγορούμενου και τον κατήγορό του, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀντ-ωνέομαι, παρατ. -εωνούμην, αποθ., **1.** αγοράζω αντί άλλου, σε Ξεν. **2.** προσφέρω μεγαλύτερη τιμή, *ἀλλήλοις*, σε Λυσ.· *ό ἀντωνούμενος*, ο αντίπαλος αγοραστής, σε Δημ.

ἀντ-ωπός, -όν (ῶψ), με τα μάτια αντικριστά, αυτός που ατενίζει κατά πρόσωπο, σε Λουκ., Ανθ.

ἀντ-ωφέλω, μέλ. -ήσω, βοηθώ ή ωφελούμαι με τη σειρά μου, *τινά*, σε Ξεν. — Παθ., αποκομίζω κέρδος με τη σειρά μου, στον ίδ.

ἀν-ύβριστος, -ον (ύβρίζω), **I.** μη προσβεβλημένος, σε Πλούτ. **II.** Ενεργ., μη παράφορος, ευπρεπής, στον ίδ.

ἄν-υδρος, -ον (ῦδωρ), αυτός που έχει έλλειψη νερού, άνυδρος, λέγεται για ξηρές χώρες, σε Ηρόδ.· λέγεται για πτώμα, στερημένο από επικήδεια λουτρά, σε Ευρ.

ἀν-ῦμέναιος, -ον, ο χωρίς τον γαμήλιο ύμνο, άνύμφευτος, σε Σοφ., Ευρ.· ουδ. πληθ. ως επίρρ., σε Σοφ., Ευρ.

ἄνυμες, Δωρ. αντί *άνύομεν*, ά' πληθ. του *άνύω*.

ἀν-υμνέω, μέλ. -ήσω, ανυμνώ σε τραγούδι, δοξολογώ σε ύμνο, με αιτ. σε Ευρ.

ἀ-νύμφευτος, -ον (νυμφεύω), άνύπανδρος, άνύμφευτος, σε Σοφ.· *άν. γονή*, γέννημα από ολέθριο γάμο, στον ίδ.

ἄ-νυμφος, -ον (νύμφη), **I.** μη γαμήλιος, άνύμφευτος, σε Σοφ.· *νύμφη ἄνυμφος*, νύφη που δεν είναι νύφη, δυστυχισμένη νύφη, σε Ευρ. **II.** ο χωρίς νύφη ή οικοδέσποινα, *μέλαθρα*, στον ίδ.

ἀν-υπέρβλητος, -ον (ύπερβάλλω), αυτός που δεν έχει υπερβληθεί ή υπερνικηθεί, σε Ξεν. κ.λπ.· επίρρ. -τως, σε Αριστ.

ἀν-υπεύθυνος, -ον (εὔθῦναι), μη υποκείμενος σε ευθύνη, ανεύθυνος, σε Αριστοφ., Πλάτ.

άνυποδησία, ἡ, βάδισμα χωρίς υποδήματα, σε Πλάτ., Ξεν.

άνυποδητέω, μέλ. -ήσω, περπατώ ξυπόλητος, σε Λουκ.

ἀν-υπόδητος, -ον (ύποδέω), ανυπόδητος, ξυπόλητος, σε Πλάτ.

ἀν-υπόδίκος, -ον, μη υποκείμενος σε δίκη, σε Πλούτ.

ἀν-υπόκρίτος, -ον (ύποκρίνομαι), αυτός που δεν έχει υπόκριση, σε Κ.Δ.

ἀν-υπονόητος, -ον (ύπονοέω), αυτός που δεν έχει υποψία, σε Δημ.

ἀν-ύποπτος, -ον, ο χωρίς υποψία, άνύποπτος, σε Θουκ., Ξεν.· επίρρ. -τως, άνύποπτος, ανυποψίαστος, σε Θουκ.

ἀν-υπόστᾶτος, -ον (ύφίστημι), αυτός στον οποίο δεν μπορεί κάποιος να αντισταθεί, ακατανίκητος, σε Ξεν. κ.λπ.

ἀν-υπότακτος, -ον (ύποτάσσω), **I.** μη υποταγμένος, *τινι*, σε Κ.Δ. **II.** άναρχος, απειθής, ταραχώδης, λέγεται για πρόσωπα, στο ίδ.